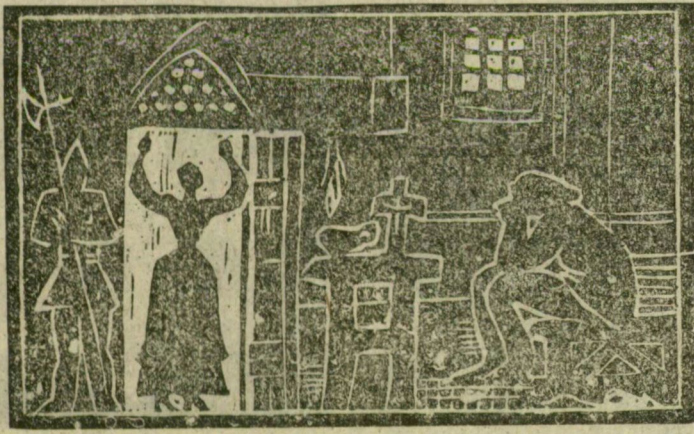
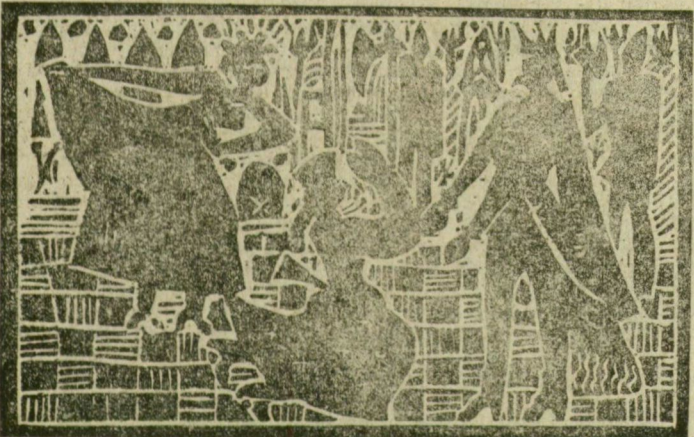

Hunyadi László

Papp György metszetei

Naturisták

Kedem azzal, hogy sem harag, sem megvetés nem terem bennem, amikor a hazai naturisták mozgólódásairól és szervezkedéséről hallok. Úgy tekintem a dolgot, hogy ez is „begyűrűzött” hozzánk, miként a gazdasági pangás, az általános áremelkedés, a valutagazdálkodás nehézségei, s a mindenféle modernkedés... S hogy elfogulatlanságomat bizonyítsam, hozzáteszem, nem azért emlegetek csupa szomorú dolgot a kívülről beszivárgó hatások közül, mert ezzel a naturizmust akarom minősíteni — dehogys! Csupán azért, mert hirtelen semmi olyan felelem, nem jut eszembe, ami kintről jött. Azt hiszem, „válogatósak” is vagyunk, mit engedünk be és mit tartóztatunk fel a határokon. A szexfilmek jöhetnek (akár egy kis pornó is!) — a munkafegyelméről vagy a társadalmi elkötelezettségről hallott információkat viszont megállítjuk Hegyeshalomnál és Záhonynál.

Dehogys akarom én politikai síkra terelni a naturizmust! Különösen ebben a kánikulában, amikor még a bőrét is szívesen levetné az ember! A meztelenségnek ugyanis nincsen világnézete. Őszintén mondom, frakkban vagy ádámkosztümben egyformán szilárd lehet az ember eszmei meggyőződése. Ha meggondolom például, hogy mind meztelen születünk — parti-kár is, meg főpap is —, azt is mondanom, hogy ez az ember igazán természetes állapota. Hogy hát akkor megis mi a bajom ezzel az új divattal? Igazán semmi. Csak morfondírozok fölötte egy csöppet.

Jött ugyanis egy levél a szerkesztőségbe, egyenesen névre es címre, melyben Névtelen szervező „hivatalosan” tudunkra adja, hogy „július 30-tól Szegeden a régi hid újszegedi hid-fője mellett a helyi naturista (freikörperkultur — FKK = szabad testkultura) fürdőzőhely megnyit.” Tudom, illeti volna — már csak az esemény újdonsága és jelentősége miatt is — munkatársunknak és fotóriporterünknek helyszíni tudósításban beszámolni, de hirtelen zavarba jöttünk. Eddig még csak el tudunk adni egy-egy fedetlen női szépséget azzal a cuccal, hogy „me, így strandolnak, mutatkoznak s.b. odaikt a fene kapitalizmusban”, — de ha egyszer már nálunk is, hát hogyan kerekedik ki ebből a francos osztálytársadalom kritikája? Vagy vegyük önkritikusra a dolgot: már egy rongyunk sincs, amit magunkra kapjunk?

Igazából azonban az értesítés indokolása nem volt eléggé meggyőző. Egészségügyi, orvosi szempontokat hozott fel a levél, mondván, hogy „egyes betegségek a szabad levegő, illetve a napfény hatására megelőzhetők, illetve megszüntelhetők”. Nem részletezi, hogy asztmatikus, reumatikus vagy idegbántalmakban szenvedőknek jó-e a meztelenség —, de annyit magam is konvitok az orvostudományhoz, hogy a legkülönbözőbb betegségeket nem azoktól a bűniktől és fecskéktől eredeztetik a szakemberek, amiket a megszokott strandokon hordunk. Ezek jószerivel már olyan picinykék, hogy egy náthás embernek zsebkendőnek sem felelnének meg, s

annyi áttetszőek, hogy napfény, szél és szem könnyedén átsiklik rajtuk.

A másik nagy indok már sokkal-sokkal szimpatikusabb. Azt mondja, hogy: „gazdasági ok... Növeli az idegenforgalmat.” Ezzel le lehet fegyverezni manapság még a meztelenséget is! Persze: jönnek, jönnek... egyrészt akik máshol nem élvezhetik a teljes fedetlenség könnyűségeit — másrészt talán azok is, akik kíváncsiak. Dél-egyháza messze van, mondja az irat, s kiszámítja nekem benzinen, kilométerben, forintban — de még azt is hozzáteszi, hogy a bányatóba az idén már hatan befulladtak!

Harmadjára azzal királja a propagandista a szegedi Tisza-parti nudistatelepet, hogy oda aztán nem lehet belátni! Jó, nem lehet! De akkor mit ér az egész?

Nekem végül legszimpatikusabb a tájékoztató protokollja. Azt mondja, szó szerint: „Ezen értesítés másolatai a következő helyekre jutottak el: Csongrád megyei Rendőr-főkapitányság, Szeged megyei városi tanács vb. Csongrád megye tanácsa, Vízrendészeti örs, Egészségügyi Minisztérium, Minisztertanács titkársága, Délmagyarország Szerkesztősége, Magyar Ifjúság szerkesztősége, Világ Ifjúsága szerkesztősége. A magyar minisztertanácsból a szegedi naturista fürdőzőhely engedélyezését pecsételt, aláírással formában várjuk... Kérjük Önöket, hogy újságjukban néhány szóban tegyenek említést a szegedi naturista fürdőzőhely megnyitásáról... Köszönettel: az Országos Naturista Szövetség Szegedi Tanácsa.”

Nos, a „röpirat” szerkesztője nem is sejtette, hogy ezzel az ultima ratióval nehezítette meg a dolgunkat. Ennyi magas testülettel és közjogi méltósággal nagyon nehéz lesz ugyanis szót érteni. Magam már bizonyosan meztelenül lennék a megnyitón vagy a „szalagvágáson”, mert leesne rólam a fürdőnadrág, ahogyan elnézném az „elnökséget”, Jönnének sorban: a főkapitány, az egész végrehajtó bizottság, a megyei tanács, a vízrendészeti örs, az Egészségügyi Minisztérium, a Minisztertanács titkársága és a felsorolt szerkesztőségek! Ez lenne ám a nagy occasió! Jaj, de csipném: „A megnyitón megjelent: ... A képen, balról jobbra:...”

Persze, persze, hazudozok itt össze-vissza. Kifogásokat keresek, kerülgetem a meleg kását. Jószerivel ugyanis végtelenül boldog vagyok. Megértem annak a kornak az ellenkezőjét, amikor az volt a fő kérdés: mit vegyünk fel? Manapság már másként kérdezzük: mit vegyünk le? S ha így fogom föl — ugye, értjük egymást?

Ó, kedves naturisták! Napozzatok textil nélkül; üljétek meztelen fenékkel szármártusokba és marosi homokba; magyarázzátok meg az unokáitoknak, hogy ami ugyanaz, miért nem ugyanaz; rejtőzöttek el a kukkolók előtt; hiszgyétek, hogy a ruhátlanság úzi el az infarktust; legyetek boldogok in nature! Csak azt ne gondoljátok, hogy aki fölveszi mégis azt a hatszáz négyzetcentimétert, az a természet vagy az isten barmocskája!

SZ. S. I.

Régen agyonverte már a

Balatont a giccsestők hada. Amikor meglátja az ember az aranyhidat, azonnal tudja, édesmázás mákony ez, és csak beteg lelkek gyönyörűségére való. Merjek-e én most ámulatba esni? Azonnal választanom kell, fölvilágosult és modern akarok-e lenni, vagy fölültes és silány. Naponta százazrek utasítják el maguktól a természeti képet, egy-két boldog fotós ugrál csak a parton, aztán eltűnnek ők is, én meg gatyára vetkezve gázolok benne. Úszkálók a bíborban, és még jól is esik. Valami nincs itt rendben.

Hamar mentséget kell keresnem magamnak akkor is, ha csak egyedül vagyok. Találtak is: ezt az aranyhidat nem én csináltam, és elkergetni se tudom a vízről. Ó ragaszkodjék hozzám, akárhová megyek, velem jön. Bújjak a víz alá, hogy ne lássam? Vihar volt tegnap, hidegebb lett a víz. Fázós vagyok, nappal elkerültem, de ha ekkora utat megtettem kizárólag az ő kedvéért, csak bele kell mennem.

Járnak ide rozsmártermesztői északi népek is, ők inkább hajnalok hajnalán mennek neki a nagy víznek, amikor még a látványtól is lüdböröznj kezd a hazaiak háta. Jártam egyszer náluk, a főlőse tengeren, na, nem hetvenkedtek ők se. Ott a töméntelen nagy víz és, a rengeteg ember homokban fürdik, mint nálunk a tyúkok. Levettem a cipőmet, fölgyűrtem a nadrágszárát, mert én innen haza nem mehetek. Amíg a tengert idegszálaimmal meg nem kóstolom, és láttam, legalább ezer ember ült föl a homokban, megnézni, ki az az istenborja, aki belemegy a vízbe. Azt hiszem, tizenkét fokos volt

Bíborban

akkor a tenger, hogyne mennének bele ők húszon fölül! Megvárni a huszonhatot? Nekik az már posvány.

Leikendezik a rádió, este már huszonhárom fokot mérnek vízben. Másnap: huszonnégyet. Harmadnap: huszonötöt. Ha ezek tudnák, hogy nálunk, otthon, télen is huszonhét fok folyik ki a csapból, ki se mernék nyitni a szájukat. Vagy oda csinálnának egy Pótbalatont szezonkezdesre.

Szép az este, szél se rebben, mégis játszik a víz. Mondanám, hogy kedvesen nvaldos, ha nem undorodnék mindenféle nyalakodástól. Azon kapom rajta magamat, hogy ennek a műveletnek a természeti változát egészen jól el lehet viselni, elveim fölntartása mellett is. Először csak talpamat lógattam bele, később elszemtelenedtem, beljebb mentem, mégse merem mondani, hogy a Balaton az emberiség nagy talpnyalója. Van ennek olyan tartása, beleborzongok. Tegnapelőtt, még a vihar előtt állítólag hármán fulladtak bele. Szedi az adóját minden évben, nem tudom, mit kezd vele. Egyet már megtaláltak, kettő még benne van. Csak ide ne találjon jönni az a kettő!

Délután megláttam valamit, és örültem is neki. Intenem kell magam a jóra, mert nem illik a más kárának örülni még akkor se, ha magam vagyok a vízben, és nem látja senki. Jártam a partot délután, egyszerűen csak jelentős vállalat üdülője állta el az utamat. Egészen belevezették a kerítést a vízbe, nehogy bemenjenek oda a gyüttment, jelentéktelen emberek. Ezt eddig értem, de miért jó nekik a kerítés mögött für-

deni? Voltam egyszer Szarvason, megnéztem a ketreces hal-tartás változatait. Itt már föl-találtak a ketreces üdülést is? Előbb-utóbb csak megbolondul az ember, ha nagyon igyekszik. Persze nem arról van szó, hanem másféle ficamról. Lehetünk mi egyenlők az alkotmányban, de ne legyünk azok a Balatonban. Hogy adná ki magát, ha odaúszna valaki a vezérigazgató mellé, és föl-kavarná körülötte a vizet? Még ezen se tudok nevetni, pedig ez már akkora gyerekesség, hogy röghöngöm kéne. Azt láttam délután, ami sajáttermésű és emberek-től levetett mocsa van a mi vízünknek, mindet ide forgatták a vihar a két kerítés közé. Nem is víz az már, hanem zagy. Mennyit kutyaagolhatott a jelentős ember, amíg kijárta magának a fölntartott helyét, és ez lett belőle. Nem baj, ha úszni támad kedve, átjöhet a mi térélfünkre. Igaz, nagy a kockázat, az is megeshet, hogy ideát senki föl nem ismeri eximpexes hivatali méltóságát. Egy gatyva — egy ember.

Nvakig vagyok már a korszerűtlen gyönyörűségben, időközben még bíborabb lett a víz. Nézni is jó, úszni benne még jobb. Beszámítom ezt is az élet nagy ajándékai közé, olyan szépen kizsalaja az idegeket. Ha ráltam múlta, receptre írnam föl a csöndes fürdést.

Rág egy kicsit a kíváncsiság, mit csinálhat most az a sok ember? Légni se lehetett tőle nappal. Ül a tévé előtt, és nevet. Szidia valaki előtte a dobokban a Balatont, azon nevet. Magint elmaradtam egy bro-súrával. Akkor fürdök a gyönyörűségben, amikor már szapulni kéne.

HORVÁTH DEZSŐ